

Tamborův menuet

Deratizéři

Krajem se potlouká zbloudilý tambor,
chvěje se zimou a něco by sněd.
Na polích cítit je dým z natě brambor,
píše se rok tisícsedmsetpět.
Kabátec, torna, klobouk na tři facky
s bubnem se vleče do
neznámých míst.
Za pasem na místo paliček klacky,
v ruce má zežloutlý zmačkaný list.

Jak rád bych šel, má mademoiselle,
za tebou domů a tam bych ti na spinet,
zahrál já pro tebe napsal jsem menuet.
Však bohužel, i kdybych chtěl
můžu si sotva tak jednu z tvých siluet,
nechat stejně jak náš svatební menuet zdát.

Na cáru papíru nestojí slova,
v dáli se ozývá kostelní zvon.
Bývalý varhaník sní zas a znova.
Jak z klapek dřevěných vyloudí tón.
Menuet svatební napsat si odběh,
přes noc však odešel francouzský pluk.
Bojí se nařčení, že by snad byl zběh,
navíc sem táhne vévoda Malborough.

Jak rád bych šel, má mademoiselle,
za tebou domů a tam bych ti na spinet,
zahrál já pro tebe napsal jsem menuet.
Však bohužel, i kdybych chtěl
můžu si sotva tak jednu z tvých siluet,
nechat stejně jak náš svatební menuet zdát.

Někdy i ve válce štěstí se směje.
Ztracený tambor, našel svůj voj.
U ohně v ležení ruce si hřeje.
Kolem prochází maršál De La Roi.
Ze země sbírá to zažloutlý psaní.
Co je to vojáku? Bude se ptát.
A tambor druhý den v desátou ranní
na zámku bude mu svou skladbu hrát.

Jak rád bych šel, má mademoiselle,
za tebou domů a tam bych ti na spinet,
zahrál já pro tebe napsal jsem menuet.
Však bohužel, i kdybych chtěl
můžu si sotva tak jednu z tvých siluet,
nechat stejně jak náš svatební menuet zdát.

Uběhlo týdnů pár, sníh zdobí kraje.
Tambor má na sobě civilní šat.
Svatební menuet svůj milý hraje.
A tak se stalo, co mělo se stát.